

DONOSTIARI.

ENARA-KABI BATEN BERRIAK

POESIA SEÑALADA CON MENCIÓN HONORÍFICA EN LOS JUEGOS FLORALES
DE SAN SEBASTIAN.

Milla urte ta geiago dira
Izango noski aldean,
Arrigarrizko kabi chiki bat
Ondar utsaren gañean,
Berdez jantziak dauden mendiska
Polit batzuen tartean,
Enara batek para zuela
Itsasoaren ertzean.

Zillar ari ta urre bizkorrez
Kanpotikan gogortua;
Belar on eta luma biguñez
Barrendikan ornitua;
Chori gaiñoa zan arkitutzen
Sekulako zoratua,
Jaunak eskeintzen zizkion gairik
Ederrenaz apaindua.

Armiarmarik edo sugerik
Etzediñ barrena sartu,
Edo gau-chori arrapariren
Atzaparretan gelditu,
Esi gogor bat bere inguru
Guzian zion paratu,
Ajolakabe ama umeak
Zezaten gaua pasatu.

Zeru argien errege dan ark
Zituenean zabaltzen
Bere argiak ugariro ta
Illunak menderatutzen,
Enarachoak gogoz lanari
Zion goizeko ekiten,
Geroago ta geiago kabi
Zoragarria apaindutzen.

Etzuten lanak eta nekeak
Aspertutzen iñoiz ere:
Uda ta negu, busti legor ta
Bero otzak izutu gabe,
Ustekabeko gertakitzak zan
Aspiratutzeko trebe,
Bere umeak kabi chuloan
Kontentu ziraden arte.

¡Ah zenbat bider goiz illunze-
Guzion Egilleari; (etan
Palta ditugun gauza guziak
Eskeintzen dizkigun Ari;
Anima biguñ erazten digun
Chor-chorrakin Zeruari,
Eman zizkion esker samurrak
Chori erneak ugari!

Baña, nola ez, baita munduan
 Aituko ez dan dicharik;
 Zorioneko beti izatea
 Ez baita ametsa besterik;
 Sortutzen da su izugarri bat,
 Eta, lau iskiñetatik
 Erretzen zaio kabi polita;
 Eta, ez au beñ bakarrik.

Baizikan iru edo lau aldiz:
 Eta azkenean..., ¡au pena!
 Lastozuzia eskuan eta
 Pozoiturikan anima,
 Ustez zalarik besarkatzera
 Zijoakion laguna,
 Gertatzen zaio Neron kabia
 Pozez erretzen diona.

¡Agur betiko izan nituen
 Logabe, lan ta nekeak!
 Agur ederren ichura zuen
 Kabia! ¡Agur umeak,
 Nere biotza poztutzen zuten
 Sarjin bateko loreak!
 A rrenkurazko izkuntz batean
 Zion enara tristeak.

Atzo, doatsuro, amorioak
 Nituen chor-chor kantatzen:
 Gaur, doakabero, ditut oñaze
 Izugarriak sufritzen:
 Atzo, pozkidaz betea nere
 Biotza nuen arkitzen;
 Gaur, pena eta tristura beste
 Gauzarik ez det sentitzen.

¿Non dira, bada, nere kabiak
 Zituen edertasunak?
 ¿Zer egin zuten bere gañean
 Egin nituen ametsak?
 ¡Ah! dira ondar zabal batean
 Galdu ziraden trapasak!
 Egun-sentiko aizecho goiso
 Igeskorrenen laztanak.

Eta zer, orain lajatuko det
 Egoitz oroimengarria?
 ¿Esku gordeak ordu gaiztoan
 Su eman zion kabia?...
 Arbola bati erori arren
 Udaskenean orria,
 ¿Ez dakizute udaberrian
 Datorkiola berria?

Atozte, bada, nere umeak,
 Ingurutu nazazute,
 Negar samiñak alde bat utzi
 Eta lagun zaidazute:
 Urre bikor ta luma guriren
 Billa saiatu zaitetze,
 Panpoñoago kabi urdiña
 Ikusi nai badezute.

Eta, ona non len baño askoz
 Ederrago berrirotik,
 Lorezko kabi miragarria
 Egokiago egiñik:
 Zeren egazti alaiak ume
 Koñaduak ikusirik,
 Lantuzka beti ain toki estu
 Artan eziñ kabiturik.

Urratutzen du esi gogorra,
 Astintzen ditu egoak,
 Libre paratzen presondegitik
 Biotzeko prendachoak;
 Eta, jantzirik lenago baña
 Joia panparroiagoak,
 Egaatutzen du, kunpliturikan
 Antziñako deseoa.

Enarakume denak diote,
 ¡Aušenda lasaitasuna!
 ¡Bedeinkatua izan dedilla
 Dicha au irichi diguna;
 Sare sallaren malla ichiak
 Porrokatu dizkiguna!
 Bedeinkatua betiko, kabi
 Au zabaldu digun ama!

Aire, iturri, olatu, ibai,
 Itsasaldeko iparrak;
 Aize goisoren murmurak eta
 Zumar orriren pîrpirrak;
 Izetan sortu, azi, bizi ta
 Otsa egiten duenak,
 Bedeinkatua iñildu gabe
 Dirudite esaten danak.

¡Zeñen ederki, zeñen kontentu
 ¡O enara setatsua!
 Dezun ikusten Koncha orretan
 Geroztik zure burua!
 Mundu guzia zuri begira
 Dagokizu arritua,
 Esanaz: ori, oriñen baita
 Arturgizko katillua.

Baga urdiñak gelditu gabe
 Pallakatutzen zaituzte;
 Aize biguñak, amuruskiro,
 Laztan ematen dizute:
 Lore politak lurrin gozoak
 Zabaldutzen dizkizute:
 Olatuchoak lertutzen diran
 Bakoitzean dirudite.

Mintzatzen izkuntz mutu batean
 ¡O perlarik ederrena!
 Milla gozaldi urte buruan
 Eskeñitzen dituzuna!
 Zu zera ume zoro guzien
 Doai ta atsegintasuna;
 Ametsa, poza, amorioa
 Eta zoriontasuna.

¡Zenbat dezaken ama on baten
 Amorio izekiak!
 Zuk erakartzen dituzu chori
 Aberats bidajariak:
 Zure gorgorak kentzen dizkie
 Tristura ta damurriak;
 Naigabe, pena, ernegazio
 Eta arrenkura guziak.

Iparretikan egora pasan
 Doazen choriak ere
 Zuri diosal egin gaberik
 Ezin irago dirade;
 Eta arriturik begira zure
 Gala ederrai diote:
Enara kabi galantagorik
Eziñ arkitu liteke.

Apaindu zaitetz, apaindu beti
 ¡O kabi zoragarria!
 Aitorren erri urrikariren
 Zati konsolagarria:
 Ez da aspertutzen zuri begira
 Parretsu Euskal-erria,
 Ekaitz ondoko denbora ona
 Dirudizun uztargia.

Barka zaidazu, kabi maitea,
 Ez palinbadet asmatu,
 Esku bat lore kantu onekin
 Zuretzako nola bildu;
 Nere asmoak ziran bezela,
 Ez baldin badet eotu,
 Sarjin bateko lore ederrakin
 Girlandacho bat, barkatu.

CLAUDIO DE OTAEGUI.

